

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 aprilie

Seria I, Anul XVII, Nr. 10 (190), 2009

Revista *Vestitorul* urează, cu ocazia Sfintei Sărbători a Paștelui,
tuturor colaboratorilor, cititorilor și credincioșilor
Sărbători Fericite!

CRISTOS A ÎNVIAT!

SCRISOARE PASTORALĂ

LA SĂRBĂTOAREA ÎNVIERII DOMNULUI

2009

„Dumnezeu a înviat pe acest Isus, căruia noi toți suntem mărturii”

(Fapte 2, 32)

Dragi credincioși

Cristos a Înviat – este salutul creștinilor în această perioadă pascală și, în același timp, cea mai veche mărturisire de credință a Bisericii. Prin acest salut, noi, creștinii, comemorăm Misterul Pascal, adică patima, moartea și Învierea Mântuitorului. Acest salut rezumă în el esența credinței și anume: Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a întrupat la plinirea timpurilor și S-a făcut om, ne-a arătat calea mântuirii, apoi prin patima, moartea pe lemnul crucii și Învierea Sa a rupt legăturile morții și ne-a deschis porțile raiului. Isus a început aici pe pământ zidirea Împărăției lui Dumnezeu, o operă care se desfășoară în istorie prin Biserică și se va împlini la a doua venire a Mântuitorului.

Mărturiile despre Înviere, mormântul gol, îngerii, femeile mironosițe, apariția în mijlocul Apostolilor și, apoi, pe drumul Emausului, până la Înălțare, au însuflețit credința creștinilor de-a lungul istoriei. Căci, spune Sfântul Pavel „nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Cristos Isus, Domnul” (2 Cor 4, 5) și astfel în fiecare an, de săr-

bătoarea Sfințelor Paști, răsună adevărul biruinței vieții asupra morții.

Dragii mei,

Teologia Învierii o găsim în icoana sărbătorii: Isus care se pogoară la iad și îi scoate pe Adam și Eva, ridicând omenirea la Domnul, sau același Isus ieșind din mormânt cu steagul biruinței în mână, cu moartea pe moarte călcând, conform tradiției apusene. În icoana Învierii se îngemănează teologia suferinței cu cea a speranței. Noi am dobândit speranța mântuirii prin Învierea lui Cristos și suntem chemați să propovăduim lumii acest adevăr: „fiindcă Dumnezeu, ... a strălucit în inimile noastre, ..., ca să se învedereze că puterea covârșitoare este a lui Dumnezeu și nu de la noi” (cf. 2 Cor 4, 6-7). După Învierea lui Cristos creștinii primelor secole au trăit „pățimind necaz, dar nefiind striviți; lipsiți fiind, dar nu deznădăjduiți; prizonieri fiind, dar nu părăsiți; doborâți, dar nu nimiciri; ... pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul” lor (cf. 2 Cor 4,8-10).

Astăzi, noi, creștinii greco-catolici, trăim ca și în primele secole, suntem adesea considerați „ca niște amăgitori, deși iubitori de adevăr, ..., ca niște necunoscuți, deși bine cunoscuți” (2 Cor 6, 8-9), considerați ca vânzători de neam deși făuritori de țară, ca niște provocatori de scandal, deși trăitori ai buneii înțelegeri, ca și uzurpatori de biserici, deși întotdeauna ctitori și slujitori fideli ai altarului, ai culturii și ai Adevărului. Da, prin veacuri, noi, românii uniți, greco-catolicii, am fost „slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temniță, în tulburări, în ostenele, în privegheri, în posturi” (2 Cor 6, 4-6) și, chiar dacă am fost mereu împinși către marginea societății, totuși, niciodată nu am deznădăjduit. În Sfânta Noapte a Învierii și noi am primit lumină de la același unic Mântuitor, și noi am primit speranța care dă viață și deci trebuie să rămânem „în curăție, în cunoștință, în îndelungă-răbdare, în bunătate, în Spiritul Sfânt, în dragoste nefățarnică; în cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptății” (2 Cor 6, 6-7).

VESTITORUL**P.S.S. Virgil Bercea: Președinte****Redacția și administrația:****Pr. Olimpiu Todorean:** redactor coordonator,**Ioan F. Pop:** secretar de redacție.**Colaboratori:**

Otilia Bălaș, Nicolae Costruț, pr. Ioan Erdeli, Maria-Mirela Filimon, Silvia Pantiș.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;

Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;

E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Alexandru Toma

Str. Borsecului Bl. X16, Ap. 30

Tel: 0259.472.823; 0741.933.193

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8

410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Dragi credincioși

Biserica primară își bazează activitatea misionară pe proclamarea mântuirii aduse de Isus prin patima, moartea și Învierea Sa. Acest adevăr a eliberat omul din sclavia păcatului și a schimbat în mod profund întreaga omenire, începând cu marile schimbări culturale ale Europei și cu apariția structurilor Bisericii celei Una, Sfântă, Catolică și Apostolică.

Astăzi, adevărul este relativizat iar minciuna a luat locul dreptății, însă, din înălțimea crucii, cuvintele lui Isus capătă sens și valoare: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Lc 23, 34). Ne-o cere nouă Domnul, răstignitul de pe cruce: să iertăm! ... „Și împărțind hainele Lui, au aruncat sorți, și sta poporul privind, iar căpeteniile își băteau joc de El, zicând: pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască și pe Sine Însuși, dacă El este Cristosul” (Lc 23, 34-35).

Cât de reală și tristă este istoria care uneori repetă aceleași greșeli. Iar pe bisericile noastre au tras sorți și poporul stă, privind, iar căpeteniile își bat joc de noi și ne iau în râs și ne poartă de la Anna la Caiafa, și ne hulesc: nu sunteți voi Biserica Unită! Prin veacuri răsună un ecou: „nu ești tu Cristosul” (Lc 23, 39)! Fraților, noi „nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Cristos Isus, Domnul” (2 Cor 4, 5). Parafrazându-l pe Nicolae Iorga, ne dăm seama că: din umilința lui Atanasie și a lui Inocențiu Micu Clain, din tenacitatea lui Petru Pavel Aron și a lui Samuil Vulcan, din sacrificiul lui Gheorghe Șincai și a episcopului Ioan Suci, din martiriul, dăruirea și renunțarea de sine a sutelor, a miilor de ucenici români, aprigi în ale învățăturii și-a dobândit Biserica noastră mântuirea în Cristos cel Înviat.

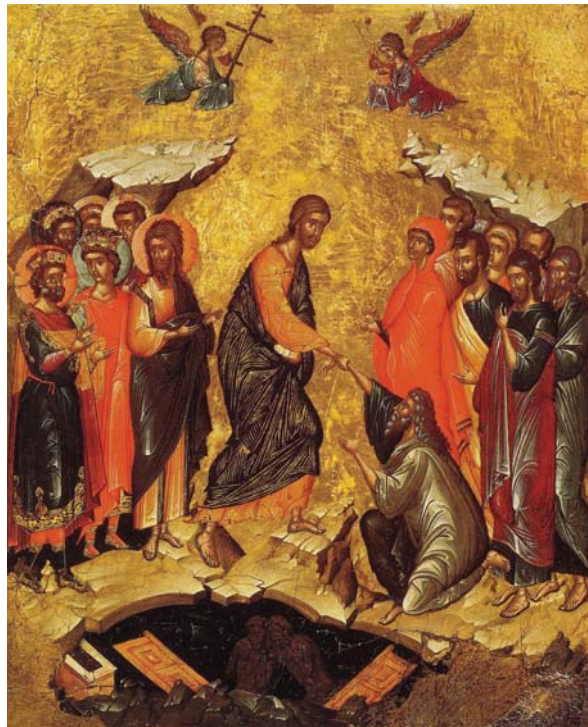
Dragii mei,

În sfânta zi a Învierii ne adresăm din nou Domnului cu cuvintele tâlharului: „pomenește-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta” (Lc 23, 42); „ajută-ne, Doamne, să iertăm, dă-ne puterea „să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi

și să iertăm totul pentru Înviere” (Stihira Paștilor)! „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa” (Prohimen). Învrednicește-ne Doamne cu harul Tău ca la plinirea vremilor să auzim și noi cuvintele: „astăzi vei fi cu mine în rai” (Lc 23, 43).

Fraților, „având deci aceste făgăduințe, ..., să ne curățim pe noi de toată întinarea trupului și a sufletului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu” (2 Cor 7, 1) deoarece

Cristos cel Înviat ne cheamă să primim lumina pascală astfel încât aceasta să pătrundă în sufletele noastre și să ne lumineze calea vieții. Din păcate, întunericul necredinței și prezența răului le întâlnim la orice pas sub forme diferite în societate, și, acestea, conduc oamenii pe căi greșite, îi dezorientează și îi împiedică să ajungă la mântuire. Învierea Domnului, însă, aduce echilibrul într-o lume a valorilor materiale în criză, pentru că este Vestea cea bună a Învierii care se actualizează în istorie.

Iubiți credincioși,

La Sfânta Sărbătoare a Învierii Domnului, vă spun împreună cu Sfântul Pavel: „mă bucur că în toate pot să mă încred în voi” (2 Cor 7, 1) și vă îndemn să „arătați ... dovada dragostei voastre” (cf. 2 Cor 8, 24), „prin blândețea și îngăduința lui Cristos” (cf. 2 Cor 10, 1) tuturor celor care ne înconjoară. Neîncetat să vă rugați și să faceți binele, „în voi să fie adevărul lui Cristos” (cf. 2 Cor 11, 10) pentru că omul atât valorează cât se roagă! Nu uitați niciodată că „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, căruia noi toți suntem mărturie”(Fapte 2, 32)!

Între voi „fraților, bucurați-vă! desăvârșiți-vă, mângâiați-vă, fiți uniți în cuget, trăiți în pace și Dumnezeu dragostei și al păcii va fi cu voi” (2 Cor 13, 11). Vă îmbrățișez cu toată dragostea în Cristos Domnul și vă doresc Sărbători Fericite și pline de har!

Cristos a Înviat!

+ Virgil BERCEA

Întâlnirea plenară de primăvară a Conferinței Episcopilor Catolici Europeni

Declarația episcopilor COMECE în vederea alegerilor europene din 4-7 iunie 2009:
“Construind casa Europa”

1. Alegerile europene: o oportunitate pentru a construi o Europă mai bună

După 64 de ani de dezvoltare pașnică și 20 de ani de la căderea „Cortinei de Fier”, care a pus capăt diviziunii continentului, procesul integrării europene merită să fie luat în considerare dincolo de anumite lacune. Pentru acest motiv noi, episcopii COMECE, sprijinim și promovăm Uniunea Europeană ca un proiect al speranței pentru toți cetățenii ei.

Chiar și în această perioadă tulbure datorată crizei financiare și economice, Uniunea Europeană a dovedit ca este o casă demnă de încredere, care se străduiește să apere stabilitatea și solidaritatea între membrii ei. Astăzi, în 2009, Uniunea Europeană are capacitatea și resursele să răspundă la cea mai urgentă și critică provocare a timpurilor noastre.

Prin participarea la alegerile pentru Parlamentul European, toți cetățenii au oportunitatea să contribuie la dezvoltarea și îmbunătățirea Uniunii Europene.

2. Participarea la alegeri: un drept și o responsabilitate

Biserica Catolică a susținut proiectul integrării Europene încă de la începuturi și continuă să o facă. Fiecare creștin nu numai că are dreptul, dar are și responsabilitatea să fie implicat activ în acest proiect prin exercitarea dreptul său de vot.

Participarea creștinilor este esențială pentru a redescoperi “sufletul Europei”, care este vital pentru a răspunde nevoilor fundamentale ale persoanei umane și promova binelui comun.

Parlamentul Europei, prin puterile și competența sa (care vor fi mai extinse după ratificarea finală a Tratatului de la Lisabona), trebuie să contribuie și să răspundă acestor aspirații și obiective.

3. Ce așteaptă creștinii de la Parlamentul European

Principiile de bază ale oricărei societăți sunt: demnitatea umană și promovarea binelui comun. Din acest motiv, aceste principii trebuie să constituie baza tuturor politicilor Uniunii Europene.

Luând în considerare rolul Parlamentului European, ne așteptăm ca membrii săi să participe și să contribuie în mod activ la următoarele:

- **să respecte viața umană** de la concepție până la moartea naturală – parte integrantă a legislației, programelor și politicilor Uniunii Europene;

- **să sprijine familia** bazată pe căsătorie – înțeleasă ca uniunea dintre un bărbat și o femeie – ca celula de bază a societății;

- **să promoveze drepturile sociale** ale muncitorilor, punându-le la dispoziție condiții de muncă prin

care le este respectată sănătatea, siguranța și demnitatea;

- **să sprijine politici** economice bazate pe valori etice în vederea obținerii unei dezvoltări umane durabile în cadrul Uniunii Europene și la nivel mondial;

- **să promoveze dreptatea** în relațiile Uniunii Europene cu țările în curs de dezvoltare prin asistența financiară și parteneriate inovatoare;

- **să demonstreze solidaritate** prin elaborarea de politici prin care să fie ajutați cei mai slabi și cei care au mai mare nevoie în societățile noastre (în mod particular persoanele cu handicap, cei care cer azil politic, emigranții);

- **să protejeze creația** luptând împotriva schimbărilor climatice și încurajând un stil de viață moderat;

- **să promoveze pacea** în lume prin politici externe coordonate și coerente ale Uniunii Europene.

Luminați și călăuziți de învățătura lui Cristos, creștinii sunt disponibili și doritori să ajute la împlinirea acestor aspirații în spiritul afirmațiilor Sfântului Părinte, Papa Ioan Paul al II-lea: “înspirația creștină este capabilă să transforme componentele politice, culturale și economice într-o formă de coexistență, convivialitate în conformitate cu care toți Europeanii să se simtă acasă” (*Ecclesia in Europa*, 121).

Adrianus van Luyn, SDB Președinte, Episcop de Rotterdam (Olanda)

Piotr Jarecki Vice President, Episcop Auxiliar de Varșovia (Polonia)

Reinhard Marx Vice Președinte, Arhiepiscop de Munich și Freising (Germania)

Gianni Ambrosio Episcop de Piacenza Bobbio (Italia)

Virgil Bercea Episcop de Oradea Mare (România)

Ferenc Cserháti Episcop Auxiliar de Esztergom Budapest (Ungaria)

Jozef De Kesel Episcop Auxiliar de Brussels (Belgia)

Nikólaos Fóscolos Arhiepiscop de Atena (Grecia)

Fernand Franck Arhiepiscop de Luxemburg (Luxemburg)

Adolfo Gonzalez Montes Episcop de Almería (Spania)

Mario Grech Episcop de Gozo (Malta)

Anton Justs Episcop de Jēlava (Letonia)

Egon Kapellari Episcop de Graz Seckau (Austria)

William Kenney Episcop Auxiliar de Birmingham (Anglia și Țara Galilor)

Czesław Kozon Episcop de Copenhagen (Scandinavia)

Christian Kratz Episcop de Strasbourg (Franța)

Vaclav Maly Episcop Auxiliar de Prague (Republica cehă)

Peter A. Moran Episcop de Aberdeen (Scoția)

Rimantas Norvila Episcop de Vilnius (Lituania)

Christo Proykov Exarh Apostolic de Sofia (Bulgaria)

Frantisek Rabek Episcop de Armed Forces (Slovacia)

Anton Stres Arhiepiscop coadjutor de Maribor (Slovenia)

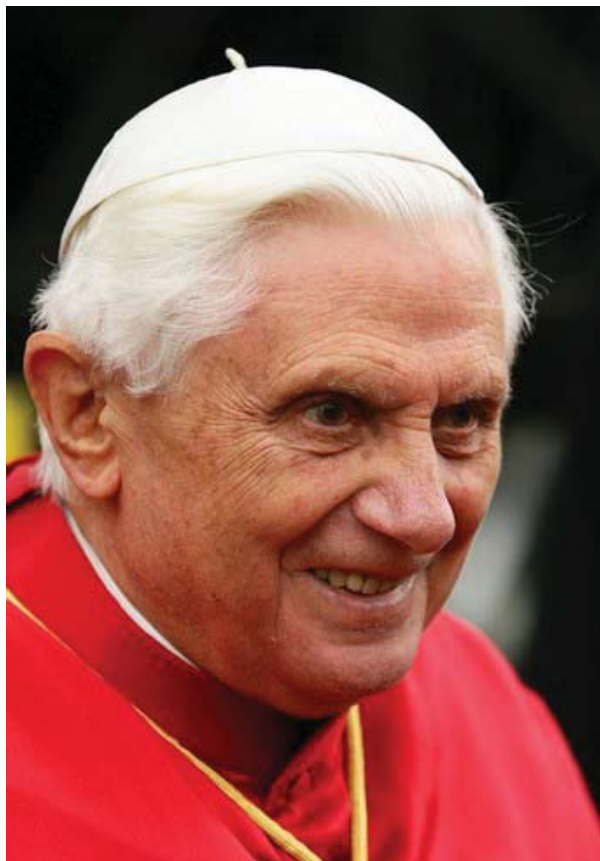
José Amândio Tomás Episcop coadjutor de Vila Real (Portugalia)

Noel Treanor Episcop de Down and Connor (Irlanda)

A XXIV-a Zi Mondială a Tineretului

„Ne-am pus speranța în Dumnezeu cel viu” (1 Tim 4,10)

Mesajul Sfântului Părinte Benedict al XVI-lea pentru Ziua Mondială a Tineretului
5 aprilie 2009

Dragi prieteni,

În Duminica Floriilor vom celebra, la nivel di-
ecean, Cea de-a XXIV-a Zi Mondială a Tineretului.
În timp ce ne pregătim pentru acest prilej anual, mă
gândesc din nou cu vie recunoștință față de Domnul la
întâlnirea care a avut loc la Sydney, în iulie anul tre-
cut: întâlnire de neuitat, în timpul căreia Duhul Sfânt a
reînnoit viața a foarte numeroși tineri veniți din lumea
întreagă. Bucuria sărbătorii și entuziasmul spiritual ex-
perimentate în timpul acelor zile au fost un semn eloc-
vent al prezenței Spiritului lui Cristos. Și acum suntem
îndreptați spre adunarea internațională programată la
Madrid în anul 2011, care va avea ca temă cuvintele
apostolului Pavel: „Înrădăcinați și zidiți în Cristos, în-
tăriți în credință” (cf. Col 2,7). În vederea acestei întâl-
niri mondiale a tinerilor, vrem să facem împreună un
parcurs formativ, reflectând în anul 2009 asupra afir-
mației sfântului Pavel: „Ne-am pus speranța în Dumne-
zeu cel viu” (1 Tim 4,10), iar în anul 2010 asupra între-
bării tânărului bogat pusă lui Isus: „Învățătorule bun, ce
trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Mc 10,17).

Tinerețea, timp al speranței

La Sydney, atenția noastră s-a concentrat asupra
a ceea ce Spiritul Sfânt le spune astăzi credincioșilor și
îndeosebi vouă, dragi tineri. În timpul sfintei Liturghii
de încheiere, v-am îndemnat să vă lăsați plăsmuiți de el
pentru a fi mesageri ai iubirii divine, gata să construiți
un viitor de speranță pentru toată omenirea. Problema
speranței este, într-adevăr, în centrul vieții noastre de
ființe umane și al misiunii noastre de creștini, mai ales
în perioada contemporană. Simțim cu toții nevoia de
speranță, dar nu de o speranță oarecare, ci de o speranță
tare și credibilă, așa cum am voit să subliniez în encicli-
ca *Spe salvi*. Îndeosebi tinerețea este timp de speranțe,
deoarece privește la viitor cu diferite așteptări. Atunci
când suntem tineri nutrim idealuri, visuri și proiecte;
tinerețea este timpul în care se formează alegeri deci-
sive pentru restul vieții. Și poate și din această cauză
este perioada existenței în care apar cu putere întrebă-
rile de fond: de ce sunt pe pământ? ce sens are a trăi?
ce va fi cu viața mea? De asemenea: cum se ajunge la
fericire? pentru ce există suferința, boala și moartea? ce
este dincolo de moarte? Întrebări care devin presante
atunci când trebuie să ne măsurăm cu obstacole care
uneori par insurmontabile: dificultate la studii, lipsa de
muncă, neînțelegeri în familie, crize în relațiile de pri-
etenie sau în construirea unei înțelegeri de cuplu, boli
sau neputințe, lipsa de resurse adecvate ca o consecință
a actualei și răspânditei crize economice și sociale. Ne
întrebăm atunci: de unde să luăm și cum să ținem vie în
inimă flacăra speranței?

În căutarea „speranței mari”

Experiența demonstrează că nu sunt suficiente
calitățile personale și bunurile materiale ca să asigure
acea speranță pe care sufletul uman o caută constant.
Așa cum am scris în enciclica *Spe salvi*, politica, ști-
ința, tehnica, economia și orice altă resursă materială
singure nu sunt suficiente pentru a oferi marea speranță
la care aspirăm cu toții. Această speranță „poate să fie
numai Dumnezeu, care cuprinde universul și care poate
să ne propună și să ne dăruiască ceea ce, singuri, nu pu-
tem obține” (nr. 31). Iată pentru ce una dintre consecin-
țele principale ale uitării lui Dumnezeu este evidentă
rătăcire care marchează societățile noastre, cu aspecte
de singurătate și violență, de insatisfacție și pierdere a
încrederii, care des dau în disperare. Clară și puternică
este chemarea care ne vine din cuvântul lui Dumnezeu:

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

„Blestemat este omul care-și pune încrederea în om, care-și face dintr-un trup sprijinul său, iar inima și-o îndepărtează de Domnul. El va fi ca ciulinii în pustiu; nu va vedea fericirea” (Ier 17,5-6).

Criza de speranță lovește mai ușor noile generații care, în contexte socio-culturale lipsite de certitudini, de valori și de solide puncte de referință, trebuie să înfrunte dificultăți care apar superioare puterilor lor. Dragi tineri prieteni, mă gândesc la atâția de aceeași vârstă cu voi care sunt răniți de viață, condiționați de o imaturitate personală care este adesea consecință a unui gol familial, a alegerilor educative permissive și libertine și a experiențelor negative și traumatice. Pentru unii - și din păcate nu sunt puțini - ieșirea obligatorie este o fugă alienantă spre comportamente riscante și violente, spre dependența de droguri și alcool și spre atâtea alte forme de încurcături tinerești. Și totuși, nici în cel care ajunge să se afle în condiții grele pentru că a urmat sfaturile unor „învățători răi” nu se stinge dorința de iubire adevărată și de fericire autentică. Însă cum să vestești acestor tineri speranța? Noi știm că numai în Dumnezeu ființa umană găsește adevărata sa realizare. Angajarea primară care ne implică pe toți este pentru aceasta cea a unei noi evanghelizări, care să ajute noile generații să redescopere chipul autentic al lui Dumnezeu, care este iubire. Vouă, dragi tineri, care sunteți în căutarea unei speranțe trainice, vă adresez aceleași cuvinte pe care sfântul Pavel le adresa creștinilor persecutați din Roma de odinioară: „Dumnezeu speranței să vă umple de toată bucuria și pacea în credință, ca să prisosiți în speranță prin puterea Spiritului Sfânt” (Rom 15,13). În timpul acestui an jubiliar dedicat apostolului neamurilor, cu ocazia bimilenarului nașterii sale, să învățăm de la el să devenim martori credibili ai speranței creștine.

Sfântul Pavel, martor al speranței

Aflându-se cufundat în dificultăți și încercări de diferite feluri, Pavel îi scria discipolului său fidel Timotei: „Ne-am pus speranța în Dumnezeu cel viu” (1Tim 4,10). Cum s-a născut în el această speranță? Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să pornim de la întâlnirea sa cu Isus înviat pe drumul Damascului. În acea vreme Saul era un tânăr ca voi, de circa douăzeci sau douăzeci și cinci de ani, adept al Legii lui Moise și hotărât să lupte cu orice mijloc împotriva celor pe care-i considera dușmani ai lui Dumnezeu (cf. Fap 9,1). În timp ce mergea la Damasc pentru a-i aresta pe adepții lui Cristos, a fost orbit de o lumină misterioasă și s-a simțit chemat pe nume: „Saule, Saule, pentru ce mă persecuți?”. Căzut la pământ, el a întrebat: „Cine ești, Doamne?”. Și acel glas a răspuns: „Eu sunt Isus, pe care tu îl prigonești!” (cf. Fap 9,3-5). După acea întâlnire, viața lui Pavel s-a schimbat radical: a primit Botezul și a devenit apostol al Evangheliei. Pe drumul Damascului, el a fost transformat în interior de iubirea

divină întâlnită în persoana lui Isus Cristos. Într-o zi va scrie: „Ceea ce trăiesc acum în trup, trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pentru mine” (Gal 2,20). Așadar, din persecutor a devenit martor și misionar; a întemeiat comunități creștine în Asia Mică și în Grecia, parcurgând mii de kilometri și înfruntând tot felul de peripeții, până la martiriul de la Roma. Totul din iubire față de Cristos.

Marea speranță este în Cristos

Pentru Pavel, speranța nu este numai un ideal sau un sentiment, ci o persoană vie: Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Pătruns intim de această certitudine, va putea să-i scrie lui Timotei: „Ne-am pus speranța în Dumnezeul cel viu” (1Tim 4,10). „Dumnezeul cel viu” este Cristos înviat și prezent în lume. El este adevărata speranță: Cristos care trăiește cu noi și în noi și care ne cheamă să participăm la însăși viața sa veșnică. Dacă nu suntem singuri, dacă el este cu noi, ba mai mult, dacă el este prezentul și viitorul nostru, de ce să ne temem? Așadar, speranța creștinului este a dori „împărăția cerurilor și viața veșnică drept fericire a noastră, punându-ne încrederea în promisiunile lui Cristos și sprijinindu-ne nu pe puterile noastre, ci pe ajutorul harului Spiritului Sfânt” (*Catehismul Bisericii Catolice*, 1817).

Drumul spre marea speranță

Așa cum într-o zi l-a întâlnit pe tânărul Pavel, Isus vrea să-l întâlnească și pe fiecare dintre voi, dragi tineri. Da, înainte de a fi o dorință a noastră, această întâlnire este o dorință vie a lui Cristos. Dar vreunul dintre voi ar putea să mă întrebe: Cum pot să-l întâlnesc eu, astăzi? Sau, mai degrabă, în ce mod se apropie el de mine? Biserica ne învață că dorința de a-l întâlni pe Domnul este deja rod al harului său. Atunci când în rugăciune exprimăm credința noastră, chiar și în întineric îl întâlnim deja pentru că el ni se oferă nouă. Rugăciunea perseverentă deschide inima pentru a-l primi, așa cum explică sfântul Augustin: „Domnul Dumnezeu nostru vrea ca în rugăciuni să se exercite dorința noastră, așa încât să fim gata să primim ceea ce el vrea să ne dea” (*Scrisori* 130,8,17). Rugăciunea este dar al Spiritului, care ne face bărbați și femei de speranță, și rugăciunea ține lumea deschisă lui Dumnezeu (cf. *Spe salvi*, 34).

Faceți spațiu rugăciunii în viața voastră! A ne ruga singuri este bine, dar și mai frumos și folositor este să ne rugăm împreună, pentru că Domnul a asigurat că este prezent acolo unde doi sau trei sunt adunați în numele lui (cf. Mt 18,20). Există multe moduri pentru a ne familiariza cu el: există experiențe, grupuri și misiuni, întâlniri și itinerare pentru a învăța să ne rugăm și astfel să creștem în experiența credinței. Luați parte la liturgie în parohiile voastre și hrăniți-vă cu îmbelșugare

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

din cuvântul lui Dumnezeu și din participarea activă la sacramele. Așa cum știți, culmea și centrul existenței și misiunii oricărui credincios și ale oricărei comunități creștine este Euharistia, sacrament de mântuire în care Cristos devine prezent și dăruiește ca hrană spirituală însuși trupul și sângele său pentru viața veșnică. Mister cu adevărat inefabil! În jurul Euharistiei se naște și crește Biserica, marea familie a creștinilor, în care intrăm cu Botezul și ne reînnoim constant grație sacramentului Reconcilierii. Apoi cei botezați, prin Mir, sunt confirmați de Spiritului Sfânt pentru a trăi ca prieteni și martori autentici ai lui Cristos, în timp ce sacramele Preoției și Căsătoriei îi fac apti să realizeze îndatoririle lor apostolice în Biserică și în lume. În sfârșit, Ungerea bolnavilor ne face să experimentăm mângâierea divină în boală și în suferință.

A acționa conform speranței creștine

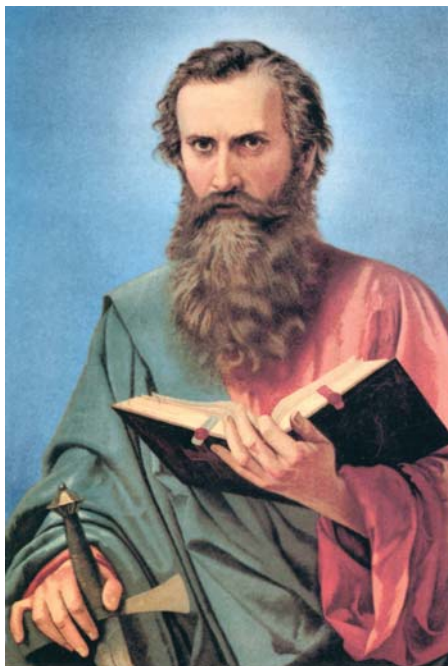
Dacă vă hrăniți cu Cristos, dragi tineri, și trăiți cufundați în el, ca apostolul Pavel, nu veți putea să nu vorbiți despre el și să nu-l faceți cunoscut și iubit de atâția alți prieteni și tineri de vârsta voastră. Devenind discipolii lui fideli, veți fi astfel în măsură să contribuiți la formarea de comunități creștine impregnate de iubire asemenea celor despre care vorbește cartea Faptele Apostolilor. Biserica se bazează pe voi pentru această misiune angajantă: să nu vă descurajeze dificultățile și încercările pe care le întâlniți. Fiți răbdători și perseverenți, învingând tendința naturală a tinerilor la grabă, la a voi totul și imediat.

Dragi prieteni, asemenea lui Pavel, mărturisiți-l pe cel înviat! Faceți-l cunoscut celor care, tineri de vârsta voastră și adulți, sunt în căutarea „speranței mari” care să dea sens existenței lor. Dacă Isus a devenit speranța voastră, spuneți asta și altora cu bucuria și cu angajarea voastră spirituală, apostolică și socială. Locuiți de Cristos, după ce v-ați pus în el credința și după ce i-ați dat toată încrederea voastră, răspândiți această speranță în jurul vostru. Faceți alegeri care să manifeste credința voastră; arătați că ați înțeles cursele idolatriei banului, a bunurilor materiale, a carierei și a succesului, și nu vă lăsați atrași de himere false. Nu cedați în fața logicii interesului egoist, ci cultivați iubirea față de aproapele și străduiți-vă să vă puneți pe voi înșivă și capacitățile voastre umane și profesionale în slujba binelui comun și a adevărului, mereu gata să răspundeți „oricui vă cere cont de speranța voastră” (1Pt 3,15). Creștinul autentic nu este niciodată trist, chiar dacă trebuie să înfrunte încercări de

diferite tipuri, pentru că prezența lui Isus este secretul bucuriei și al păcii sale.

Maria, Maica speranței

Modelul acestui itinerar de viață apostolică să fie pentru voi sfântul Pavel, care a alimentat viața sa de credință și speranță constantă urmând exemplul lui Abraham, despre care a scris în Scrisoarea către Romani: „Sperând împotriva oricărei speranțe, el a crezut că va deveni părintele multor popoare” (Rom 4,18). Tot pe aceste urme ale poporului speranței - format din profeții și din sfinții din toate timpurile - noi continuăm să înaintăm spre realizarea împărăției și în drumul nostru spiritual ne însoțește Fecioara Maria, maica speranței. Cea care a întrupat speranța lui Israel, care l-a dăruit lumii pe Mântuitorul și a rămas, tare în speranță, la picioarele crucii, este pentru noi model și sprijin. Mai ales, Maria mijlocește pentru noi și ne conduce în întunericul dificultăților noastre la zorii strălucitori ai întâlnirii cu cel înviat. Aș vrea să închei acest mesaj, dragi tineri prieteni, însușindu-mi un frumos și cunoscut

îndemn al sfântului Bernard inspirat din titlul Mariei stella maris, steaua mării: „Tu care, în instabilitatea continuă a vieții prezente, îți dai seama că ești mai mult aruncat încoace și încolo printre furtuni decât să mergi uscat, ține privirea îndreptată spre strălucirea acestei stele, dacă nu vrei să fii măturat de uragane. Dacă se ridică vânturile ispitelor și te împotmolești printre obstacolele încercărilor, privește la stea, invocă pe Maria... În pericole, în necazuri, în perplexități, gândește la Maria, invocă pe Maria... Urmând exemplele ei, nu te vei rătăci; invocând-o, nu vei pierde speranța; gândindu-te la ea, nu vei cădea în greșală. Sprijinit de ea, nu vei aluneca; sub ocrotirea ei, nu-ți va fi frică de nimic; condus de ea, nu vei obosi; cu

ocrotirea ei vei ajunge la destinație” (*Omilii în cinstea Fecioarei mame*, 2,17).

Marie, stea a mării, condu-i tu pe tinerii din lumea întreagă la întâlnirea cu Fiul tău divin Isus, și fii tu păzitoare cerească a fidelității lor față de evanghelie și a speranței lor.

În timp ce vă asigur de amintirea mea zilnică în rugăciune față de fiecare dintre voi, dragi tineri, din inimă vă binecuvântează pe toți împreună cu persoanele care vă sunt dragi.

Vatican, 22 februarie 2009

Traducere: pr. Mihai Pătrașcu
www.ercis.ro

Un nou studio Radio Maria la Șimleu Silvaniei

Vicariatul Foraneu al Silvaniei și Parohia Greco-Catolică „Sfânta Treime” au sfințit, duminică 29 martie, studioul Radio Maria în prezența Preasfinției Sale Virgil Bercea, Episcop Greco-Catolic de Oradea, a primarului Septimiu Țurcaș și viceprimarului Radu Lazăr, directorului Centrului Cultural, Dumitru Corbeanu, directori de școli, preoți din protopopiat, directori ai instituțiilor din oraș, oameni de cultură și presă. Cei prezenți au participat la Sfânta Liturghie celebrată de PSS Virgil Bercea, urmată de luări de cuvânt și o intervenție a Corului „Te Laudamus”, la cei 66 de ani de existență. Cu această ocazie, Dumitru Corbeanu a vorbit despre rolul media în general și despre tradiția Șimleului în media, în perioada interbelică existând la Șimleu 15 ziare și reviste. În continuare au fost premiați copiii care au obținut premii la olimpiada de religie de către Preasfințitul Virgil Bercea, iar în final a avut loc sfințirea studioului Radio Maria și rugăciunea Îngerul Domnului transmisă prin intermediul Radio Maria.

Noul studio de radio a fost amenajat în incinta Casei Parohiale, toată instalația necesară fiind donată de Iacob Agache, președintele Filialei Județene a Veteranilor de Război Sălaj, din oraș.

Pr. Cristian BORZ

Întâlnirea Națională a Operatorilor Media Catolici (INOMC) 2009

În perioada 26 – 28 martie 2009 a avut loc la Blaj cea de-a IX-a Întâlnire Națională a Operatorilor Media Catolici, organizată de Biroul de presă al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Făgăraș, întâlnire la care au participat majoritatea reprezentanților birourilor de presă ale diecezelor romano-catolice și eparhiilor greco-catolice din România.

Tema întâlnirii din anul acesta a fost Metodologia planificării strategice a activităților birourilor de presă catolice. Pe parcursul celor trei zile de dezbateri s-au analizat mai întâi aspecte ale infrastructurii actuale a departamentelor de comunicații sociale catolice din România, după care s-au studiat etapele metodologice ale cercetării, proiectării, realizării și implementării unui plan strategic, care să optimizeze organizarea și activitatea birourilor de presă catolice.

Un moment aparte l-a constituit vizionarea mesajului video transmis participanților de către ÎPSS Ioan Robu, președintele comisiei de comunicații sociale din Conferința Episcopilor din România, care a prilejuit discutarea pe marginea propunerilor făcute de Excelența Sa cu privire la ajutorul pe care operatorii mass media pot și se cuvine să îl dea Păstorilor episcopilor catolice.

În acest context s-a elaborat o serie de măsuri concrete, necesar a fi urgent abordate, susținute și împlinite pentru eficientizarea birourilor de presă.

La sugestia ÎPSS Ioan Robu, participanții au hotărât că trebuie răspuns cu promptitudine și competență provocărilor, atacurilor sau insinuărilor oficiale și oficioase care vin din partea unor structuri civile sau religioase.

Vineri, 27 martie, participanții la INOMC 2009 s-au bucurat de prezența PSS Vasile Bizău, episcopul Curiei Arhiepiscopiei Majore, cu sediul la Blaj, care a transmis salutul și binecuvântarea PF Lucian Mureșan.

S-a stabilit ca următoarea întâlnire similară să aibă loc în perioada 15 – 20 martie 2010 la Oradea.

Biroul de presă al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Făgăraș
www.bru.ro

Nu te pot uita, Părinte!

Astăzi, 2 aprilie 2009, se împlinesc patru ani de când Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea era primit în casa Tatălui ceresc spunându-i-se: „Bine, servitor bun și credincios, intră în bucuria stăpânului tău”. Să nu-l uităm și să ne rugăm pentru beatificarea lui!

Nu te pot uita, Părinte, chiar de-ar trece zeci de ani, nu numai patru, de când ai spus: „Lăsați-mă să plec la casa Tatălui!”... Și ai plecat arătând tuturor până în ultima clipă că „omul este prima și principala cale a Bisericii, iar omul suferind este calea privilegiată”...

Nu te pot uita, Părinte, căci privind la tine înțeleg ce înseamnă să ai „simțul timpurilor”: să citești și să deslușești semnele timpurilor înseamnă să fii bun prieten cu Spiritul Sfânt.

Nu te pot uita, Părinte, căci mă înveți să prețuiesc libertatea așa cum a fost propusă ea de Isus și de Biserica sa, împreună cu responsabilitatea, iubirea și adevărul: mereu împreună, niciodată despărțite, căci culmea libertății este atinsă în căutarea și iubirea adevărului într-un mod responsabil.

Nu te pot uita, Părinte, căci în persoana ta sfințenia și știința s-au întâlnit și au conlucrat și concurat! Ești omul care ai știut să-ți folosești timpul pentru ca să ai ceva de spus unei lumi care caută și așteaptă, convins fiind că Biserica are adevărul și acum trebuie doar să găsească moduri pertinente și adecvate pentru a-l propune și a-l face primit, trăit și iubit!

Nu te pot uita, Părinte, când simt cum ne privești și ne înveți că nu trebuie să încercăm să aducem ceva nou omenirii, ci trebuie să ne dorim din inimă ca să fie cunoscute și aprofundate cele vechi, cele lăsate de frumusețea veșnic veche și totuși veșnic nouă, Isus Cristos!

Nu te pot uita, Părinte, căci pentru mulți, prin ceea ce ai fost și ai făcut, ești argumentul recent cel mai puternic al forței și acțiunii Spiritului Sfânt în oameni și pentru oameni, pentru omenire. Sfânt Părinte, ești dovada incontestabilă al modului binecuvântat în care Dumnezeu se îngrijește de Biserica sa!

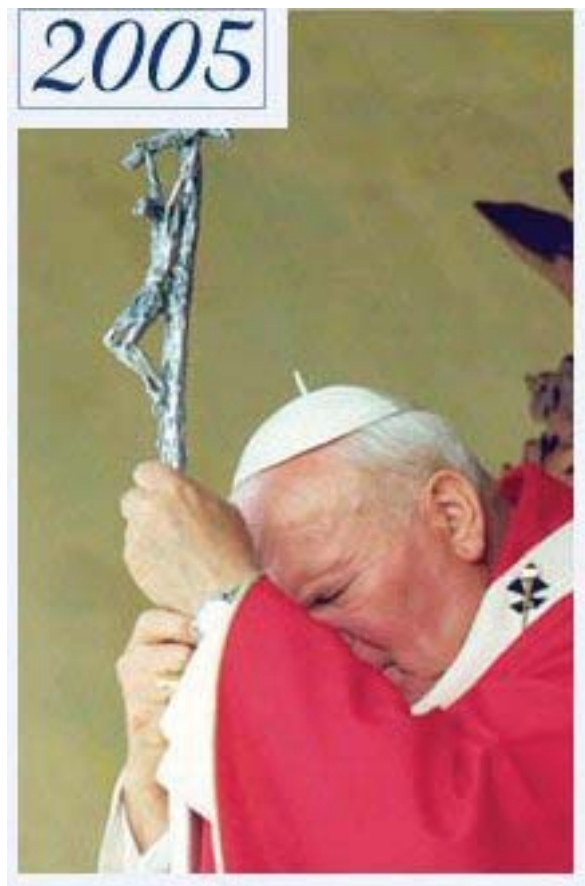
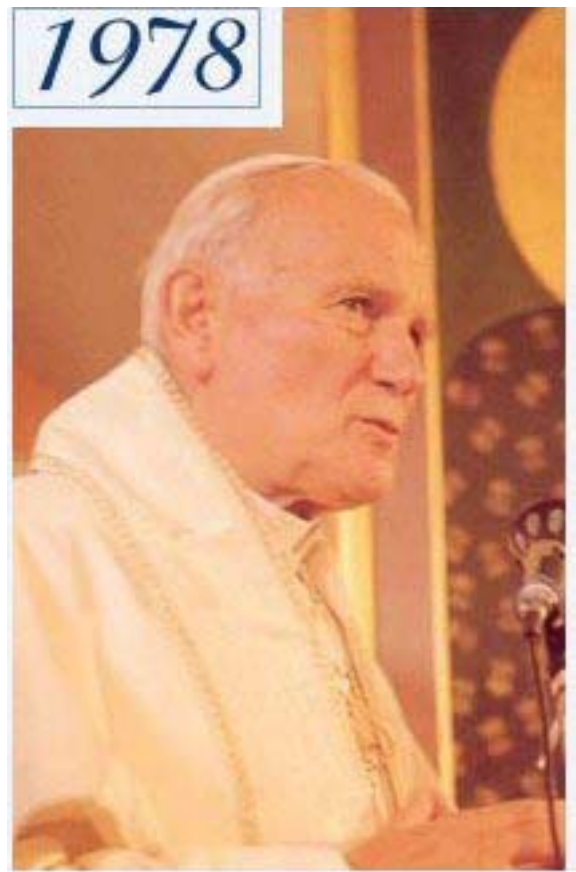
Nu te pot uita, Părinte, și te rog să-ți petreci cerul privind spre mine, spre noi, preoții Bisericii și ai lui Cristos, iubirea ta. Să-ți petreci cerul privind spre om și omenire, căci și noi privim spre tine!

Îmi lipsești, prezență nesfârșită!

Lipsești auzului și văzului meu, dar ești prezență vie în inima și mintea mea!

Te citesc, te gândesc și-mi place că mă porți spre Dumnezeu, spre Biserică și spre om, prietenii tăi!

Mereu trăiești și nu te voi uita!

Servicii europene de voluntariat

Asociația Caritas Eparhial Oradea (ACEO) a primit în data de 16 martie Certificatul de Acreditare pentru implementarea proiectelor în cadrul Acțiunii 2 - Serviciul European de Voluntariat (SEV), în cadrul Programului Tineret în Acțiune al Agenției Naționale pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale (ANPCDEFP), agenție aflată în subordinea Ministerului Educației, Cercetării și Inovării.

„ACEO a depus la ANPCDEFP un dosar, iar reprezentantul Agenției a efectuat o vizită de evaluare. ACEO poate de acum implementa proiecte în cadrul SEV ca organizație de trimitere, găzduire și coordonare a voluntarilor din Comunitatea Europeană”, a declarat Ana-Maria Lazăr, coordonatorul Departamentului de Voluntari ai ACEO.

„Prin SEV, ACEO oferă o șansă tinerilor cu vârste cuprinse între 16 - 30 de ani de a deveni voluntari în una din țările Uniunii Europene și de a participa la un proces de învățare specific țărilor europene. ACEO sprijină și serviciul de voluntariat dincolo de frontiere al tinerilor, promovând toleranța între tineri și încercând să întărească coeziunea socială în Uniunea Europeană. Acest serviciu promovează cetățenia activă și intensifică înțelegerea reciprocă între tineri”, a precizat Ana-Maria Lazăr. Tinerii dornici să se implice în astfel de proiecte sunt așteptați pentru mai multe detalii la sediul ACEO din strada Mihai Pavel nr. 3.

Crina DOBOCAN
www.bihon.ro

„Pe urmele Sfântului Apostol Pavel”

Oradea- Viena-Padova-Roma-Assissi-Loreto-Padova -Oradea

Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea organizează un pelerinaj la Roma, cu ocazia anului jubiliar dedicat Sfântului Pavel, în perioada **16-24 mai 2009**, pentru obținerea **Indulgenței Plenare**.

PSS Virgil Bercea va însoți pelerinii pe tot parcursul pelerinajului.

Prețul estimativ este de **370 euro/persoană**.

Înscrierile se fac prin parohul comunității.

Cum se poate obține Indulgența Plenară

Pentru aceasta fiecare credincios trebuie:

Să facă o spovadă,

Să participe la o Sfântă Liturghie și să se împărtășească,

Să facă un pelerinaj la Roma la Biserica *San Giovanni in Laterano* (pentru cei care nu pot să plece în pelerinaj la Roma, pot să declare ca intenție și drumul până la biserica unde participă de obicei),

Să rostească rugăciunile: *Tatăl Nostru, Născătoare de Dumnezeu și Crezul* la intenția Sfântului Părinte.

„Calea Crucii” pentru Episcopul Alexandru Rusu

Proces-Verbal de interogatoriu

Arestatul Rusu Alexandru născut la 22 noiembrie 1884 în comuna Șăulia de Câmpie (?) Regiunea Cluj, fiul lui Vasile și Rozalia, de profesie fost episcop Greco – Catolic, ultimul domiciliu comuna Niculițel Rai Tulcea mănăstirea Cocoși.

25 martie 1957

Orașul Cluj

Interogatoriul a început la ora 9 și 45 minute.

Întrebare: Ce cunoașteți despre activitatea clandestină greco-catolică din regiunea Oradea?

Răspuns: În partea a doua a anului 1955 subsemnatul, împreună cu cei doi episcopi: Iuliu Hossu și Bălan Ioan, am convenit, ca cele două eparhii, adică Blajul și Oradea să fie împărțite pentru a ne interesa de situație, între noi episcopii, deoarece aceste două eparhii nu aveau reprezentant, adică episcopi, rămânând postul vacant prin decedarea episcopilor: Suciul Ioan și Valeriu Traian Frențiu.

Astfel urma ca de Eparhia de Oradea să se ocupe episcopul Iuliu Hossu, care în timpul ocupației Horțiste a fost administrator apostolic, episcop la Oradea unde el cunoaște terenul și oameni. De Eparhia Blajului urma să mă ocup eu personal.

Din această cauză eu nu cunosc nimic din activitatea clandestină din Eparhia de Oradea, adică fostă eparhie greco-catolică Oradea.

Acest lucru ar putea să cunoască episcopul Iuliu Hossu, dacă se va fi interesat de această chestiune.

Întrebare: Ce preoți greco-catolici nereveniți din dieceza Oradea?

Răspuns: Din Eparhia de Oradea cunosc pe următorii preoți greco-catolici nereveniți:

1) Coriolan Tămîian fost canonic greco-catolic la Oradea, care din 1949 și până în 1955 a fost împreună cu noi episcopi la Căldărușani și Sighet.

2) Gavrilă Stan fost profesor de Teologie la Academia Teologică din Oradea, până în 1948.

3) Ioan Georgescu canonic greco-catolic la Oradea.

4) Aurel Barbu canonic greco-catolic la Oradea.

5) Alexandru Rațiu preot, fost preot greco-catolic în Oradea, care a fost împreună cu noi episcopi la Sighet și Ciorogîrla, iar în anul 1955 s-a eliberat.

6) Ioan Sălăgean, administrator protopopesic la Valea lui Mihai, la fel a fost și el cu noi la Sighet, iar în anul 1955 s-a eliberat.

Întrebare: Arătați în parte despre fiecare ce cunoașteți despre activitatea lor, desfășurată în clandestinitatea greco-catolică?

Răspuns: Pe numitul Coriolan Tămîian îl cu-

nosc mai de mult timp, la început a fost profesor la Academia de Teologie din Oradea mai târziu a fost numit canonic și a rămas în continuare ca rector al Academiei de Teologie din Oradea, până în anul 1948 când Academia s-a desființat. Spre sfârșitul anului 1948 a fost arestat și timp de 4 luni a fost la mănăstirea Neamțu iar din martie 1949 a fost împreună cu noi episcopi la Căldărușani și apoi la Sighet.

La data de 4 ianuarie 1955, noi adică subsemnatul, Iuliu Hossu și Bălan Ioan am plecat, iar Coriolan Tămîian împreună cu alții a rămas pe mai departe la Sighet, apoi prin mijlocul anului 1955 a fost eliberat.

În prima parte a lunii aprilie 1956 numitul Coriolan Tămîian, ne-a făcut o vizită nouă episcopilor la Mănăstirea Curtea de Argeș, unde a stat cca. o zi.

Cu această ocazie ne-a informat despre situația de atunci, existentă în Eparhia de Oradea, adică de faptul că în marea lor majoritate credincioșii greco-catolici se afirmă pe față, credincioși ai Bisericii Greco-Catolice. La fel despre preoții neveniți la ortodoxism, ne-a informat că și aceștia în marea lor majoritate se declară credincioși în suflet ai greco-catolicismului, și că numai din punct de vedere administrativ sunt legați de Biserica Ortodoxă. Cu toții așteaptă legalizarea din nou a cultului greco-catolic și se afirmă tari în acea problemă.

Coriolan Tămîian cu această ocazie a stat personal de vorbă cu episcopul Iuliu Hossu, discuția dintre ei nu o cunosc. În acest timp a luat masa cu noi.

Eu din partea mea i-am spus lui Coriolan Tămîian, ca să se țină tare și în continuare pe lângă credință, iar pe cât este posibil să se facă ceva din partea credincioșilor și a preoților către Ministerul Cultelor, prin care să ceară libertatea cultului greco-catolic.

Ce instrucțiuni a primit din partea episcopului Iuliu Hossu eu nu am cunoștință și nici nu știu dacă i-a dat instrucțiuni.

Despre alte vizite ale lui Coriolan Tămîian făcute nouă episcopilor la Mănăstirea Curtea de Argeș sau alte locuri eu nu am cunoștință.

Activitate desfășurată în Eparhia de Oradea, în clandestinitatea greco-catolicilor, a lui Coriolan Tămîian eu nu o cunosc, deoarece contact direct nu am întreținut cu el și cred că este competent în acest sens episcopul Iuliu Hossu și chiar Coriolan Tămîian.

În discuțiile avute cu el, nu a numit persoane din rândul preoților din Eparhia de Oradea care și-au manifestat atașamentul față de cultul greco-catolic dintre cei reveniți la ortodoxism.

Memoriul despre care am declarat mai sus, că a fost pus în curent cu unele idei și Coriolan Tămîian, la Mănăstirea Curtea de Argeș cu ocazia vizitei lui, din

(continuare în pag. 12)

(urmare din pag. 11)

acel memoriu am dat șase exemplare episcopului Iuliu Hossu din care trei exemplare pentru Cluj și trei pentru Oradea. Eu nu am cunoștință de faptul că aceste memorii cum au fost trimise de către Iuliu Hossu în Regiunea Cluj și Oradea și la cine anume, și dacă au fost sau nu trimise.

Din scrisoarea mea pe care am adresat-o Ministerului Cultelor, i-am spus lui Man Leon ca să trimită câteva copii și lui Coriolan Tămîian, știindul pe acesta canonic de Oradea, nerevenit la ortodoxism și că a fost cu noi arestat mai mult timp.

Din dosarul meu de anchetă am aflat că acest lucru nu a făcut-o Man Leon, adică nu a trimis nici o copie de pe acea scrisoare a mea nimănui.

Cu ocazia vizitei, când au discutat despre unele probleme ce trebuie luate din partea credincioșilor și a preoților, pentru a ne ajuta pe noi episcopii în acțiunile întreprinse pentru legalizarea cultului greco-catolic, l-am văzut că se ținea cam rezervat și nu era cu nimic însuflețit pentru a ajuta acțiunea întreprinsă de noi.

Pe numitul Stan Gavrilă îl cunosc, de prin anul 1938 știu ca a fost profesor la Academia de Teologie din Oradea, iar după data cedării Ardealului de Nord, când Coriolan Tămîian a plecat la Beiuș, el a fost numit rectorul Academiei de Teologie, funcție deținută până în anul 1945, când Coriolan Tămîian din nou și-a reluat postul, iar Stan Gavrilă a rămas din nou numai profesor până la data desființării Academiei.

Un timp știu că a fost arestat dar a fost eliberat înainte de anul 1955.

În timp ce noi episcopii ne aflam la Mănăstirea Curtea de Argeș și numitul Stan Gavrilă ne-a vizitat deodată cu Coriolan Tămîian.

Cu Stan Gavrilă am discutat aceleași probleme, privind cultul greco-catolic ca și cu Coriolan Tămîian care ne-a relatat aceleași probleme fără deosebire.

Menționez ca atât Coriolan Tămîian cât și Stan Gavrilă, au trecut individual și separat pe la fiecare dintre noi episcopii, nu s-a discutat nimic în colectiv ci totul separat.

Și din partea lui Stan Gavrilă am observat o rezervă oarecare, în ce privește discuția noastră referitor la unele acțiuni de sprijinire, din partea credincioșilor și preoților a memoriului, înaintat de noi episcopii Guvernului R.P.R. asupra legalizării din nou a cultului greco-catolic.

După vizita făcută nouă episcopilor la Curtea de Argeș, eu nu am mai avut nici o întrevvedere cu el sub nici o formă și nici legături nu am întreținut cu el. Din activitatea pe care a desfășurat-o Stan Gavrilă în clandestinitatea greco-catolică, eu nu cunosc nimic.

Întrebare: În ce calitate v-au vizitat la Curtea de Argeș, Coriolan Tămîian și Stan Gavrilă și ce au reprezentat ei din Regiunea Oradea, adică Dieceza Oradea?

Răspuns: Eu nu cunosc în ce calitate, au venit și ne-au vizitat pe noi episcopii la Curtea de Argeș, numi-

ții Coriolan Tămîian și Stan Gavrilă. La fel nu cunosc nici ceea ce reprezentau ei din Dieceza de Oradea.

Părerea mea este că cei de mai sus, ne-au vizitat în primul rând deoarece Coriolan Tămîian este canonic greco-catolic la Oradea, adică aproape este singurul canonic cel mai vechi în prezent în viață și care nu a revenit la ortodoxism și care este trup și suflet alături de cultul greco-catolic.

Mai mult cu Coriolan Tămîian am stat timp îndelungat închis la Sighet și care față de mine a manifestat deosebit respect și bunătate. În ceea ce privește pe Stan Gavrilă, acesta eu cred că l-a însoțit la acest drum pe primul. Alt aspect al acestei vizite făcute nouă eu nu cunosc.

Întrebare: Arătați în continuare ce cunoașteți despre ceilalți preoți greco-catolici nereveniți declarați mai sus?

Răspuns: În continuare declar despre canonicul Ioan Georgescu, îl cunosc încă din liceul din Blaj dar că era cu mult mai tânăr, timp mai îndelungat a activat în învățământ și pe tărâm literar, iar un timp a funcționat ca secretar literar la „Astra” nu cunosc prin ce împrejurări, Valeriu Frențiu l-a sfințit preot iar după scurt timp aproximativ doi ani a fost numit canonic.

După actul de unificare el a plecat din Oradea și s-a stabilit cu domiciliul, în ceva comună de lângă Sibiu, unde ocupă post de profesor. Nu cunosc ca susnumitul să fi desfășurat vreo activitate în clandestinitatea greco-catolică.

Despre Aurel Barbu știu că a fost un funcționar în serviciul central al eparhiei de Oradea, prin anul 1935-1936 a fost numit canonic greco-catolic. Știu că și el a semnat actul de unificare cu Biserica ortodoxă, iar după aceea a retractat și astfel a rămas preot nerevenit. Nu cunosc nimic din activitatea desfășurată de către el pe tărâmul cultului greco-catolic.

Întrebare: Ce alți preoți nereveniți mai cunoașteți din Dieceza Oradea?

Răspuns: Alți preoți nereveniți din dieceza de Oradea nu cunosc, în afară de Foișor Eugen, care a fost secretar la Episcopia din Oradea. Activitatea lui după unificare nu o cunosc.

Întrebare: Dintre preoți, teologi sau laici din Dieceza Oradea, cine va mai vizitat la Curtea de Argeș sau Ciorogârla?

Răspuns: Dintre cei declarați mai sus, eu nu am cunoștință să fi fost și alte persoane să ne fi vizitat la Curtea de Argeș sau Ciorogârla.

După ce am citit prezentul proces verbal de interogatoriu, cuvânt cu cuvânt și am constatat că corespunde, întru totul cu cele declarate de mine susțin și semnez propriu.

Congregația *Pro Clericis*

Excelență,

În Audiența acordată în 16 martie a.c. membrilor acestei Congregații, reuniți în Adunarea Plenară, Sfântul Părinte Benedict al XVI-lea, „pentru a încuraja puterea preoților spre perfecțiunea spirituală de care depinde eficacitatea ministerului lor”, a avut amabilitatea de a indica un an special, „Anul Preoției”, care va începe cu data de 19 iunie a.c., solemnitățile Preasfânta Inimă a lui Isus, și se va încheia la aceeași dată în 2010. Se va aminti și cea de a 150 aniversare de la moartea Sfântului Curator din Ars, Ioan Maria Vianney, un exemplu adevărat de Păstor în serviciul turmei lui Cristos (cf. Alocuțiunea Sfântului Părinte).

Anul Preoției reprezintă astfel o ocazie importantă pentru a privi încă odată și mereu cu admirație la opera Domnului, care, „în noaptea în care a fost trădat” (1 Cor. 11, 23), a voit să instituie Preoția ministerială, legându-o indisolubil de Euharistie, culmea și izvorul vieții pentru toată Biserica. Va fi un An în care se va redescoperi frumusețea și importanța Preoției și a celor hirotoniți, sensibilizând tot poporul sfânt a lui Dumnezeu: consacrații și consacratele, familiile creștine, suferinții și, mai ales, tinerii atât de sensibili la marile idealuri, trăite cu o intensitate autentică și fidelitate constantă.

În această direcție este și titlul, în mod fericit, ales de Sfântul Părinte pentru acest an: „Fidelitatea lui Cristos, fidelitatea Preotului, indicând primatul absolut al harului, „Noi iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi” (1 Io. 4,19) și, în același timp, indispensabila adeziune a libertății iubitoare, memorând că numele iubiri, în timp, este „fidelitate!”

Așa cum Excelența Voastră poate constata, este vorba de o ocazie importantă de aprofundare teologică-spirituală și de misiune pastorală, roditoare, înainte de toate pentru Preoții înșiși, chemați să reînnoiască conștientizarea propriei identități și, în consecință, să revigoreze puterea misionară ce izvorăște din intimitatea divină, din „a sta” cu Domnul. Rod pastoral care se dilată spre orice ambient și persoană a Bisericii, cu o particulară atenție spre indispensabila și prioritară promovare a vocațiilor spre ministerul ordinar.

Anul Preoției va fi inaugurat în apropiata sărbătoare a Inimii Sfinte a lui Isus în Biserica Papală Sfântul Petru în Vatican, prin celebrarea Vespriilor prezidată de Sfântul Părinte. Cu această ocazie va fi adusă de la Ars relicva inimii lui Ioan Maria Vianney, inimă care a palpitat la unison cu divină Inimă a Bunului Păstor. Ar fi semnificativ dacă s-ar programa o celebrare la aceeași oră în fiecare Catedrală sau Sanctuar sau o biserică semnificativă, cu toți Preoții și credincioșii care vor vrea să se unească în rugăciune.

Pe parcursul Anului, din când în când, prin in-

termediul mijloacelor de comunicare și, mai mult, prin site-ul acestei Congregații (www.clerus.org) vor fi comunicate evenimentele și vor fi oferite materiale utile pentru adunări, retrageri spirituale, momente de rugăciune, conferințe și orice alte inițiative pe care creativitatea pastorală ar vrea să le programeze.

Nu este vorba despre un eveniment spectacular, ci se vrea ca acest An să fie trăit ca o reînnoire interioară în redescoperirea bucurărilor a propriei identități, a fraternității propriului presbiteriu, a raportului sacramental cu propriul Episcop.

În sensul acesta va fi oportun să se rezerve o vizibilitate corectă Anului Preoției prin mijloacele mass media, înainte de toate, catolice, avându-se grijă ca să se dea o corectă și nu doar parțială interpretare.

În afară de presbiteri, Preoții singuri și Parohii, ar fi bine să se cuprindă și locurile de formare preoțască, Asociațiile și Mișcările, atât de pline de prezențe tinere, Școlile catolice, de orice ordin și grad, Mănăstirile, Institutele de Viață Consacrată și toate realitățile bisericesti care, potrivit propriei condiții și carisme, pot oferi un contribuție validă Anului Preoției. Anul se va încheia cu o zi Mondială pentru Preoți, care va avea ca și moment culminant Sfânta Liturghie, la Roma, în Sărbătoarea Preasfânta Inimă a lui Isus în 2010, împreună cu Sfântul Părinte.

În discursul amintit, Sfântul Părinte a precizat că: „Apare ca urgent și recuperarea acelei conștientizări care împinge pe preoți să fie prezenți, identificabili și recunoscuți fie pentru judecata credinței, fie pentru virtuți personale, fie pentru ambient, în ambientele culturii și carității, din totdeauna inima și misiunea Bisericii”. În sensul acesta se prevede ca să se aibă în vedere „prezența” Preoților în orice ambient al misiunii Bisericii, chiar și mergând în întâmpinarea celor care, chiar fiind botezați, nu sunt încă evanghelizați suficient.

Având certitudinea că Excelența Voastră va pune în faptă, într-un spirit cordial de fraternitate colegială, orice inițiativă pentru a favoriza cea mai motivată și roditoare celebrare a Anului Preoției, profit cu această ocazie să reînnoiesc sentimentele bune și să semnez

Cláudio Card. Hummes
Prefetto

Mauro Piacenza
Arciv. tit. di Vittoriana

Vatican 3 aprile 2009

Ioan DĂRĂBĂNEANU

Femeia din Biblie și din zilele noastre

Spuse sau nespuse. Gândite înainte, gândite atunci, ori gândite după săvârșirea catehezei duminicale, de la Biserica „Sfinții Trei Ierarhi Vasile, Grigore și Ioan” din Beiuș, păreri, opiniile exprimate au fost, din nou, prilej de reculegere și de meditație creștină. Urmărind nevoia firească, cu rang de principiu, de a relaționa sacralitatea cu realitățile împrejurului.

Respectând specificitatea ce caracterizează „textul biblic (care) constă în convingerea că există o unitate profundă și inseparabilă între cunoașterea rațiunii și a credinței” (Ioan Paul al II-lea – *Fidei et ratio*).

Liderul de dialog al acestei cateheze a propus o retrospectivă de istorie biblică cu genericul din titlul acestui articol, având în vedere ziua de 8 martie, când s-a desfășurat întâlnirea catehetică.

Discuțiile la care au participat interactiv reprezentanți și reprezentante ale Reuniunii Mariane și A.G.R.U., împreună cu sora Maria, din partea Surorilor Minime ale Reginei Purgatoriului, s-au desfășurat sub oblăduirea înțelepciunii divine rostite de Sf. Pavel în Galateni 3:28 „...nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Cristos Isus”, asigurându-ne că „Dumnezeu nu este părtinitor”!

S-au dat exemple de figuri feminine proeminente amintite în Biblie: **Miriam** sora lui Moise, care a vegheat asupra lui; **Deborah** singura femeie judecătoare din Israelul antic, care prin sfaturile sale, a contribuit la încheierea celor 20 de ani de asuprire cananită; **Hulda** o prorociță din timpul regelui Iosia, care se bucura de mare încredere. Și mai înainte de toți și de toate, **Sfânta Fecioară Maria**, Maica Mântuitorului nostru.

S-au dat exemple și de femei biblice, care au avut un comportament și concepție greșită, negativă. De pildă **Izabela**, soția regelui Ahab, care se închina lui Baal și apoi a ucis pe proorocii Domnului (înfruntarea de pe muntele Carmel).

Dicolo de aceste exemplificări, enumerări, s-au propus, în timpul catehezei, câteva puncte de plecare pentru meditație, pentru exprimarea de opinii și experiențe personale.

1. Relația bărbat – femeie în Vechiul și Noul Testament

Statutul privilegiat al bărbatului în Vechiul Testament, pornit din învățătura rabinică, a situat femeia pe o poziție de inferioritate, rezervându-i totuși privilegiul de a fi respectată în postura de mamă.

Atitudinea lui Isus față de femeie a determinat o cotitură evidentă în judecarea binomului bărbat-femeie. Evanghelia ne prezintă, destul de frecvent, întâlniri ale lui Isus cu femei pe care le-a ajutat, le-a răsplătit credința, le-a vindecat, le-a învățat și le-a apreciat.

La rândul lor femeile din Biblie L-au sprijinit, L-au găzduit pe Isus.

După Înviere femeile s-au alăturat ucenicilor lui Cristos în rugăciune, având părtășie deplină cu ei. Au participat la alegerea lui Matia, în locul lui Iuda Iscarioteanul; au primit puterea și darurile Spiritului Sfânt în Ziua Cincizecimii (de Rusalii).

Isus Cristos a oferit Mântuirea în același fel și-n egală măsură atât bărbaților cât și femeilor.

2. Abordarea posibilelor paralelisme dintre condiția femeii în istoria Bibliei și statutul femeii în zilele noastre

Precum în vremurile biblice și în timpul istoriei moderne și contemporane, acceptul statutului de egalitate dintre bărbat și femeie a avut un parcurs lent, cu destule poticniri, care persistă și astăzi, cu toate că în Carta Drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene, în Capitolul III, art. 23, se stipulează clar și concis egalitatea dintre bărbați și femei.

Pe parcursul discuțiilor însuflețite și însuflețitoare s-au scos în evidență câteva idei demne de luat în seamă, punct de plecare precum meditație creștină și pentru o decizie pozitivă în modificarea unor comportamente sociale.

- Credincioșenia femeii, în vremurile biblice și astăzi, este mai mare și mai profundă decât a bărbaților.

- În Biserică, în comuniunea creștină, bărbatul devansat în practicile credincioșeniei, trebuie el să aspire la egalitate cu femeia, în credință și religiozitate.

- Femeile, susținea unul dintre cateheți, sunt dezavantajate în manifestarea egalității cu bărbatul, datorită condiției de mamă. Bărbatul în spațiul public, se dăruiește fără rezerve de ordin familial, profesiei, pe când femeia-mamă, chiar dacă are statut de savant, rămâne mereu legată cu un imaginar „cordon ombilical” de natură psihică de copilul ei: „Oare copilul meu a dormit după masa de prânz? Oare a mâncat gustarea la grădiniță? Oare copilul meu ...” Iată câteva întrebări „psiho-ombilicale” care, cum spunea Ecaterina Oproiu, sustrag și diminuează capacitățile de egalitate cu bărbatul.

- Din discuții a reieșit că uneori se întâmplă ca femeia să se doască și să se comporte ca și cum ar fi „mai egală” decât bărbatul. Precum unele femei din Biblie (Irodiana), acestea se manifestă autocrat uitând că armonia muzicală a ogrăzii este dată de cântatul dimpreună a găinii și a cocoșului.

Concluzia generală și finală a acestui dialog de binecuvântată cateheză a dat femeii, ce este a femeii: superioritate în pioșenie, în suportarea durerilor fizice, în orientarea și menținerea bărbatului pe căile cele bune ale Domnului, în respect total și concret față de principiul egalității și echilibrului în familie și societate.

Otilia BĂLAȘ

Din pictura religioasă a lui Caravaggio „Punerea în mormânt” și „Cina din Emmaus”

Pictor al Renașterii, Caravaggio (Michelangelo Merisi (1571-1610), precursor al stilului baroc, este unul dintre cei mai mari artiști plastici europeni, a cărui influență au cunoscut-o secolele și curentele artistice, chiar și avangarda.

Compozițiile lui au fost imitate în pictura italiană, franceză, spaniolă și germană și au influențat pe Velasquez, Rubens și Rembrandt. Opera lui a dat naștere unui curent, caravaggismul, care s-a manifestat diferit, în funcție de specificul fiecărei țări.

Caravaggio este fiul arhitectului Fermo Merisi și al Luciei Oratoria; s-a născut în orașelul Caravaggio, nu departe de Milano. Nu și-a cunoscut mama iar pe tată îl va pierde la vârsta de 8 ani. În 1584 intră în atelierul pictorului milanez Simone Peterzano, elev al lui Tiziano, pentru a-și desăvârși talentul deja evident („atelierile”, în acel timp, produceau nu numai obiecte utile, dar mai ales artistice și orice artist, pe lângă școală, trebuia să-și petreacă o perioadă de vreme în atelierul unui maestru).

Particularitatea stilului său se bazează pe tehnica luminii, întotdeauna din stânga, pe efectele realizate prin arta clarobscurului. Din datele pe care le avem, se cunoaște tehnica de lucru a lui Caravaggio. Ceea ce surprinde este că această tehnică reprezintă bazele fotografiei de mai târziu. Picta într-o cameră obscură unde lumina venea direct din tavan. Ungea pânza cu substanțe fotosensibile care se uscau în foarte scurt timp (aproximativ 20 de minute) și permiteau obținerea celebrului clarobscur. În acest atelier și-a desăvârșit tehnica picturii în ulei și a frescei.

Numeroase din picturile sale sunt episoade biblice, unele din Vechiul Testament, dar cele mai multe din Noul Testament : „Iudita tăind capul...”, „Salome cu capul Sf. Ioan Botezătorul”, „David cu capul lui Goliath”, „Convertirea Sf. Pavel”, „Crucificarea Sf. Petru”, „Biciuirea lui Cristos”, „Trădarea lui Isus”, „Punerea în mormânt” (Îmbălsămarea), „Cina din Emmaus”, „Madona din Loreto” etc.

Cele mai multe au fost lucrate la Roma sau Neapole, la cererea Cardinalului Francesco Maria Del Monte (picturile pentru Capela Contarelli), care i-a prețuit talentul.

Pictura lui Caravaggio este mai aproape de Cer și de lumina lui. Din toate pânzele sale îi intuim credința. Față-n față cu tablourile artistului simțim că dincolo de frumosul din arta sa, și chiar prin ea, dorea ca lumea să devină mai bună, mai dreaptă și mai frumoasă cunoscând și trăind mesajul Evangheliei.

Textul Sf. Evangheliei: „...Și a venit Nicodim aducând un amestec de smirnă și de aloe ca la o sută

de litre. Și au luat trupul lui Isus, și l-au înfășurat în giulgiu cu miresmele...” (Ioan 19, 41) este transpus pe pânză în tabloul „Punerea în mormânt”. Pe fondul maroniu-roșcat, aproape de negru - cărămiziu va mai apărea în îmbrăcăminte -, în trei planuri, sunt personajele. În primul

plan este Isus mort, în brațele lui Nicodim, care ține sub trupul Domnului un giulgiu alb, pe care, cu grijă, urma să-l așeze. Peste Isus se revarsă din belșug lumina, scoțând în evidență chipul său trist și rănilile. În spatele lui Nicodim este Preacurata, având pe cap un voal negru, dublat în interior cu alb (amintește îmbrăcăminte de călugărițelor); este simbolul însăși al durerii. Alături, Maria Magdalena plânge încet, cu fruntea sprijinită de o mână. În planul al treilea, aproape de Sfânta Fecioară, este soția lui Cleopa cu mâinile ridicate spre Cer într-o rugă deznădăjduită. Lumina cade și pe fețele celor din grup și lasă să se vadă durerea, deznădejdea și disperarea. Nicodim privește încordat, așteptând parcă răspuns la întrebarea: „de ce?”

Răspunsul se află în tabloul „Cina din Emmaus”. Sfânta Scriptură ne spune că după ce Petru, în Ziua Învierii, a alergat la mormânt „și aplecându-se, a văzut doar giulgiurile zăcând”, a avut certitudinea Învierii. Tot atunci, „... iată doi din ei mergeau în aceeași zi spre un sat, care era departe de Ierusalim, ca la șasezeci de

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

stadii, al cărui nume era Emaus...". Ei vorbeau despre ultimele întâmplări petrecute la Ierusalim. Isus s-a apropiat „și mergea împreună cu ei, iar ochii lor erau ținuti să nu-l cunoască”. La relatările lor despre Patimile și Moartea lui Isus, Domnul le reproșează: „O, nepri-cepuților și târziilor cu inima de a crede toate câte au grăit prorociei. Oare nu trebuia să pătimească Cristos acesta, și să intre în mărirea sa? Și le explica toate Scripturile...” (Luca 24,6-24,31). Ajungând în sat, ei se rugau de străin: „Rămâi cu noi, căci către seară este, și s-a plecat ziua”. La masa de la han, cei doi l-au recunoscut pe Isus după frângerea pâinii.

În tabloul „Cina din Emmaus”, Isus este în centru, în prim plan, la masa de cină, având în stânga și dreapta lui pe cei doi apostoli pe care i-a însoțit în drum, foarte atenți la ce le vorbește Domnul, cu fețele încordate în efortul de a înțelege; cel din stânga are brațele întinse, semn al nedumeririi, dar și al surprizei, cel din dreapta, surprins în profil, are capul îndreptat spre Isus care la vorbește. În picioare, tot atent este, probabil, hangiul. Isus, în haină de un roșu-cărămiziu viu, luminos, peste un umăr cu o fâșie de pânză albastră, atrage toate privirile și atenția. Lumina este proiectată din plin pe chipul său care nu are însă înfățișarea tradițională, este fără barbă. Mâna dreaptă este ridicată spre binecuvântare, stânga este sprijinită de masă. Fața de masă este de un alb strălucitor; pe ea se află pâinea și vinul, un talger cu fructe, struguri roșii-vioacei și pere aurii. Fundalul este cel clasic din tablourile lui Caravaggio, maroniu spre roșu închis, nu atât de întunecat ca să nu lase proiectate din umbrele celor de la masă.

„Punerea în mormânt” este considerată una din cele mai desăvârșite opere a lui Caravaggio. Pentru „Cina din Emmaus”, tot operă perfectă, ar fi interesantă comparația cu picturile cu aceeași temă ale lui Tiziano și Veronese.

Operele de artă ale lui Caravaggio sunt întotdeauna frumoase. Andre Chastel spunea: „Arta lui Caravaggio a constituit saltul cel mai important în întreaga istorie a picturii. Esența picturii sale, care nu cunoaște nici un fel de tabu, nu este atmosfera, vibrația culorilor sau farmecul formelor - toate acestea pot fi de la sine înțeles -, ci prezența reală, aproape fizică a trupurilor, a masei corpurilor și detaliilor”.

Pictura sa cu tematică religioasă păstrează în adâncul ei tainele adevărurilor de credință, este o cale spre Dumnezeu. Înțelegerea acestei căi depinde de lumina din sufletul nostru, pentru că, dincolo de spectacolul forme capabile să încante privirea, arta lui Caravaggio reprezintă mult mai mult.

„Cristos a Înviat” „Adevărat a Înviat!”

În comunitatea creștină de la origini, fiecare creștin spunea altuia: Cristos a Înviat”, și celălalt răspundea: „Adevărat a Înviat!”, lucru pe care noi încă îl mai facem și astăzi. Aceasta înseamnă că Isus stă la baza oricărui raport și inițiativă. Dar astăzi.....

Astăzi este mare nevoie de un Paște într-o societate care avansează din ce în ce mai repede fără să știe încotro se îndreaptă, care și-a pierdut țința și este săracă în motivări pentru un viitor mai bun al omenirii; o societate unde timpul este mereu pierdut și umplut de căutări a lucrurilor și nu a valorilor; o societate care a pierdut pasiunea pentru educație morală.

Este nevoie de un Paște într-o lume unde banul și știința par a fi rezolvat orice problemă, dar populația este tot mai pierdută, singură, anonimă; o lume în care nu contează nimic dacă nu corespunde criteriilor mentalității curente: trebuie să fii tânăr, frumos, bogat, învingător.

Este nevoie de un Paște într-o societate în care se comunică tot mai puțin între persoane, în familie și între națiuni.

Este nevoie de un Paște într-un context care nu mai dă nici un credit vieții: nu se ajută la generarea altor fii, se moare tot mai mult pe străzi și la locurile de muncă, sunt bani tot mai puțini pentru sănătate și se cheltuiesc tot mai mult pentru moarte și nu pentru viață.

Este nevoie de un Paște pentru a răspunde continenelor sfidări ale durerii, bolii și morții.

Este nevoie de un Paște pentru a răspunde noilor provocări ale situației economice mondiale ce afectează tot mai mult țările sărace.

Poate că cei care prețuiesc mai mult Paștele sunt tocmai cei care poartă în ei dorința unei lumi mai bune. Această noapte este noaptea contrastului dintre întuneric și lumină, dintre moarte și viață, dintre trecut și viitor, dintre Dumnezeu și rău, dintre promisiunile divine și calcule umane.

Cine este mulțumit sau distrat nu își dă seama de harul Paștelui: s-a întâmplat la fel și înainte de primul Paști: numai câteva femei înfricoșate au primit secretul vieții!

Să fim și noi, iubiți credincioși, stimați cititori, printre acei care poartă în ei dorința de mai bine, printre acei care primesc harul Paștelui pentru a ne putea bucura cu adevărat de Învierea Domnului.

Cristos a înviat! Adevărat a înviat!
Sărbători fericite și binecuvântate!

Pr. Olimpiu Todorean

INTC 2009

Episcopia Greco-Catolică de Maramureș - Baia Mare va organiza, în perioada 22-26 iulie, a XI-a ediție a Întâlnirii Naționale a Tinerilor Catolici din România (INTC).

Tema manifestării va fi „Un foc care aprinde alte focuri”, iar motto-ul: „Pentru mine a trăi este Cristos” (Fil. 1.21).

Cu acest prilej, în Baia Mare vor fi prezenți peste 2000 de pelerini, reprezentanți ai tuturor episcopiilor catolice din România, precum și înalți prelați ai Bisericii Române Unite cu Roma și ai Bisericii Romano-Catolice.

Principalul loc al manifestărilor va fi Câmpul Tineretului, în imediata apropiere a Muzeului Județean de Etnografie și Artă Populară.

Pe parcursul celor cinci zile vor avea loc Liturghii, meditații, discuții pe diferite teme, conferințe, ateliere de creație, mese rotunde, concursuri de imnuri religioase, pelerinaje, programe artistice și vizite la obiectivele cultural-istorice din județ.

Întâlnirea Națională a Tineretului Catolic din România este o manifestare de tradiție ce se desfășoară începând din 1991, fiind organizată de comunitatea catolică de ambele rituri din țara noastră. Totodată este o manifestare cu caracter ecumenic, la întâlnirile anterioare participând și tineri de la alte confesiuni.

Temele catehezelor:

- Prima conferință - „Omul Pavel: O ființă cucerită de Cristos”;
- A doua conferință - „Pavel om al misiunii: Un foc care aprinde alte focuri”;
- A treia conferință - „Pavel om al Bisericii: constructor de comuniune și de comunitate”.

Site - www.intc2009.com

E-mail - organizare@intc2009.com

Secretariat Permanent de Organizare INTC 2009 - Tel. 0262 - 214098

Înscrierile tinerilor se vor face de fiecare Eparhie / Dieceza până la data de **1 iunie 2009**;

Vârsta participanților - 14 - 35 ani;

Numărul participanților - peste 2.000 de pelerini

și invitați speciali;

Sosirea participanților - miercurea 22 iulie 2009, între orele 16,00 și 23.00; Pentru miercuri seara, tinerii își vor aduce de acasă mâncarea necesară; Participanții care vin cu autocarul trebuie să sosească miercuri, 22 iulie 2009, între orele 16.00 și 17.30; Vor fi asigurate secretariate pentru primirea și cazarea participanților ce sosesc cu autocarele, la intrare în Baia Mare dinspre: Moldova - Borșa - Sighet - Baia Mare; București - Cluj - Baia Mare; Timișoara - Oradea - Satu Mare - Baia Mare; Participanții care vin cu trenul se vor prezenta la: secretariatul de la Gară, miercuri 22 iulie, în funcție de orele de sosire;

Voluntari / animatori - La eveniment vor participa 150 voluntari și 100 de animatori; Voluntarii vor veni în Baia Mare în 20 iulie 2009 (cu 2 zile mai devreme decât participanții);

Numărul de locuri repartizat pe dieceze/eparhii:

Arhidieceza de București Romano Catolică: 200-250 locuri;

Dieceza de Satu-Mare Romano Catolică: 100-150

Dieceza de Iași Romano Catolică: 200-250

Dieceza de Timișoara Romano Catolică: 150- 200

Dieceza de Oradea Romano Catolică: 100 locuri

Arhidieceza Romano Catolică de Alba Iulia: 200

Arhieparchia Majoră Greco Catolică de Alba Iulia și Făgăraș: 200

Eparhia Greco Catolică de Oradea: 150-200

Eparhia de Cluj Gherla Greco Catolică: 200

Eparhia Greco Catolică de Lugoj: 100

Eparhia Greco Catolică de Maramureș: 150

Grupuri - Tinerii participanți vor fi împărțiți în aprox. 100 de grupuri;

Masa - Vor fi asigurate trei mese pe zi pe baza unui tichet de masa;

Plecarea participanților - Dumineca 26 iulie 2009, după Sfânta Liturghie Solemnă; tinerii vor elibera locurile de cazare cel târziu la ora 13.00.

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2009

MAI

Intenția generală

Pentru ca laicii și comunitățile creștine să devină promotori responsabili ai vocațiilor la preoție și la viața consacrată.

Intenția misionară

Pentru ca Bisericile catolice fondate recent, recunoscătoare Domnului pentru darul credinței, să fie gata să participe la misiunea universală a Bisericii, oferindu-și disponibilitatea să predice Evanghelia în toată lumea.

Sfințirea capelei greco-catolice din Calahorra (La Rioja) - Spania

În data de 6 decembrie 2008 a avut loc sfințirea capelei greco-catolice cu hramul „Sfântul Nicolae” din orașul Calahorra, regiunea La Rioja, Spania.

Datorită interesului pe care îl manifestă Biserica Greco-Catolică Română pentru credincioșii săi, prin bunăvoința PSS. Juan Jose Omella Omella, episcop de Calahorra y La Calzada Logroño, în iunie 2007 s-a deschis o parohie pentru românii care viețuiesc în orașul Calahorra și în împrejurimi, avându-l ca pastor pe Pr. Claudiu Sferle. Serviciul liturgic s-a desfășurat până în decembrie 2008 în biserica San Andres din localitate. În tot acest timp s-a lucrat la renovarea capelei vechiului seminar din oraș, capelă care a fost încredințată comunității românești de aici.

În urma renovării și transformării acestei capele după ritual propriu, bizantin, în ziua de Sfântul Nicolae, PSS. Juan Jose Omella Omella, însoțit de 20 de preoți spanioli, printre care vicarul episcopal al Curiei M.I. Sr. D. Julian Blazquez Fraile, secretarul episcopal Rvdo. D. Felix Rodriguez Fernandez, directorul Secretariatului Comisiei Episcopale Spaniole pentru Relațiile Interconfesionale Sr. D. Carlos de Francisco Vega, cât și de pr. ieromonah Ieronim, provincialul O.S.B.M., pr. Florin Budău, doctorand în Viena, pr. Băgăcian Călin,

paroh pentru comunitatea românească din Leon (Castilla) Spania, pr. Mircea Costa, reprezentanți ai autorităților locale și regionale, și numeroși credincioși români și spanioli. După sfințirea capelei s-a sfințit și altarul din curtea capelei, special construit pentru celebrările la care participă mai mulți credincioși. Evenimentul s-a încheiat apoi cu o agapă frățască la care au fost invitați toți participanții, alături de PSS. Juan Jose.

În data de 2 februarie PSS. Juan Jose Omella Omella, de comun acord cu consiliul presbiteral, a emis decretul de înființare și numire a Parohiei Române Greco-Catolice Calahorra ca fiind încredințată spre păstorie Pr. Sferle Claudiu, paroh a acestei parohii.

Pentru comunitatea românească, cât și pentru cei prezenți la acest eveniment, a fost un moment și o ocazie de a face cunoscută identitatea românească națională și religioasă, cât și un moment de mare bucurie.

Pr. Claudiu SFERLE

În Librăria *Glaxia Gutenberg* din Oradea:

Orthodoxie versus ortodoxie

“Volumul de față încearcă să redefinească orthodoxia, cu h, prin lărgirea semantică a termenului. Orthodoxia nu trebuie identificată cu ortodoxia confesiune creștină rezultată în urma rupturii de la 1054. Această lărgire presupune și adâncirea semantică a termenului „orthodoxie”, întrucât creștinismul nu este dogmă goală, ci întruparea dogmei cristice într-un mod de viață conform cu Evanghelia. Operând o asemenea distincție autorul dorește o decantare a valorilor adevăratei orthodoxii, criticând uneori cu accentuată pasiune, dar mereu obiectiv și argumentat, variantele ideologizate și, în fond, necreștine ale falsei „ortodoxii”. La capătul lecturii cititorul de bună credință își va da seama că are de-a face nu cu o încercare de „subminare” a Bisericii ortodoxe, ci cu o adevărată apologie a dreptei credințe care se înrădăcinează în Revelație, în Scriptură și în tradiția de aur a Părinților.”

Cristian Bădiliță

Mons. Tertulian Langa: Trecând pragul tăcerii

La Editura Muzeul Național al Literaturii Române din București a văzut recent lumina tiparului volumul „Trecând pragul tăcerii”, o carte document, semnată de Mons. Tertulian Langa, care acoperă perioada 1948-1964, respectiv „din taina rusească la Malmaison, la Ministerul de Interne, la Pitești, Văcărești, Jilava, Aiud, Gherla, Lugoj, Galați și Insula Mare a Brăilei”. Cartea are peste 300 de pagini și se găsește la librăria Viața Creștină din Cluj, care și oferă un exemplar săptămâna aceasta la concursul „Cartea săptămânii” de pe Catholica.ro. Pr. Langa s-a născut la 26 octombrie 1926, în localitatea Târgu-Mureș, deținând după 1990 funcția de Vicar General în Eparhia Greco-Catolică de Cluj-Gherla. Cităm în continuare textul de pe coperta IV a cărții, semnat de autor.

„N-am fost destoinic să aștern hârtiei imagini ca recoltate cu aparatul de filmat, care să-și aibă locul într-un documentar concret. S-au scris multe astfel de pa-

gini, însă aceste clipe și ore de meditații unice trăite în regim de izolare nemiloasă, de unul singur ori împreună cu mari cărturari sau mari pătimitori, numai pe mine m-au avut ca martor. Astăzi ei nu mai sunt în viață. Eu însă sunt. De nu i-aș actualiza și nu i-aș restitui vieții românești, i-aș mai înmormânta în mine încă o dată, aș deveni mormântul cetluit și mut a ceea ce ar fi dorit să spună, să lase viu viitorului unui popor desfigurat de comunism, această demonic oploșită ideologie cu care inconștient, demential (cât de culpabil!) coabităm în conștiințe sinucise. Prezentul lung, trăit cu marii mei magiștri, pe care îl expun acum, este dovada autentică a faptului că anii noștri de celulă n-au fost doar timpul unei trăiri larvare în care spiritul și cugetarea ar fi fost eliminate de comunism și scoase din curgerea istoriei: anii de temniță au fost sfinți ani ai unei scrutări lucide a vieții omenești, a societății noastre, ca și a rostului pe care l-am avut și îl avem în devenirea omenirii.”

Citind vei dobândi! Dobândind poți dărui!

Cumpărând din *Librăria Galaxia Gutenberg* din Oradea, dăruiești **20%** din prețul cărților pentru masa zilnică pe care Asociația Caritas Eparhial Oradea o oferă la 30 de persoane.

Redescoperă plăcerea de a citi și prin plăcerea de a dărui!

Vino în *Librăria Galaxia Gutenberg*,
str. Ep. Mihai Pavel, nr.4, Oradea
tel.:0259 424 033

PELERINAJ

în perioada 12 - 31 MAI din ORADEA se organizează pelerinaj la:

PARIS – LOURDES – CASCIA – ROMA – FATIMA – MONTSERRAT – LISABONA –
SAN GIOVANI ROTONDO – ASISSI – PADOVA

Numai 730 euro. Prețul include: - transport cu autocar cu dotări după standardele europene;
- 13 cazări cu mic dejun, prânz, cină (conform programului detaliat).

Condiții de participare: Disponibilitatea de a se supune la programul de pelerinaj.

Procedura de plată: La înscriere se achită suma de **250 euro**, iar diferența în funcție de posibilități până la plecare (cel târziu 10 Mai). Informații suplimentare și înscrieri la: CLAUDIU BODA; Telefon: 0359/433 211 sau 0744/958 932; e-mail: claudiupelerinaje@yahoo.com

ASOCIAȚIA CARITAS EPARHIAL ORADEA

str. Episcop Mihai Pavel, 3; tel. 0359/418.212; fax. 0359/418.211; e-mail: caritaseparhial@yahoo.it

Continuăm împreună cu 2%

Fundația Casei Frențiu

Fiți generoși fără să pierdeți nimic!

Contribuiți la ridicarea Casei Frențiu direcționând 2% din impozitul pe venit!

DATE DE IDENTIFICARE

Denumire entitate non profit

Cod Fiscal

Cont bancar

**ASOCIAȚIA
CARITAS EPARHIAL ORADEA**

RO 17085486

**RO 23 BTRL 0050 1205 7261 69XX
BANCA TRANSILVANIA**

Fișele completate în 2 exemplare se depun la Administrația Financiară sau pot aduce la sediul asociației.
Le vom depune noi la Administrația Financiară.